

[Arne Larsen.]
 udbetaling. Det går ikke, samfundet må stille sig solidarisk med disse medborgere og være med til at præstere en ordning eller et tilskud, således at disse mennesker kan få tag over hovedet.

Men vi er som sagt meget villige til at debattere alle problemerne, således at vi måske kan finde frem til bedre ordninger, hvad angår finansiering. Her er socialistisk folkeparti altså meget nem at få i tale.

Henning Philipsen: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til hr. Bendix. Han hævder, at jeg var utilfreds med, at han bragte tal frem, men det er ikke rigtigt. Derimod var jeg utilfreds med den ensidige måde, han efter min opfattelse brugte dem på. For det, det drejer sig om, er ikke et spørgsmål om stivhed på boligområdet, det er et spørgsmål om befolkningens transportmuligheder i forhold til, hvor de ønsker at bo. Og så er det efter min mening ikke rigtigt ensidigt at udlægge det på den måde, at her drejer det sig om lønmodtagere.

Endelig må jeg sige, at når man taler om de to faktorer, der hedder udgiften til bolig henholdsvis til biler, og ensidigt i den forbindelse nævner støtten til boliger i det almen-nyttige byggeri, så skal man jo lige huske på én ting, som hr. Bendix glemmer, nemlig at udgifterne til boligsikring og så de besparelser, man opnår i kraft af retten til at trække renter fra på selvangivelsen, når man bor i parcelhus, virker diametralt modsat. Sagen er jo, at jo højere ens indkomst er, des mindre får man i boligsikring, men det er jo ikke det, der karakteriserer retten til at trække renterne fra på selvangivelsen, når man har et hus. Der er sagen jo nemlig den, at jo flere penge man har, jo større hus man hermed også har, jo flere udgifter til renter har man, og des større bliver tilskuddet. Der er altså to diametralt modsatte virkninger her, og det skal man holde fast ved.

Endvidere er det ikke kun et spørgsmål om VKRs ansvar i det hele taget; det er de partier i folketinget, som til dato har lagt navn til den boliglovgivning, der har eksisteret, siden man sønderlemmede 1946-loven, der har ansvaret for, hvad der er sket indtil nu, og deri indgår også hr. Bendix' parti.

Må jeg sige til hr. Guldberg, at han vel

bør betænke, at den omstændighed, at han karakteriserer byggeselskaberne som et overflødigt mellemed, i nogen grad har karakter af et spark til de tusinder af tillidsmænd, der jo findes i boligbevægelsen landet over, og som hver dag prøver på at gøre dagens gerning uden nogen som helst form for økonomisk vinding, men hertil altså også utak.

Man hævder dernæst, at der ikke eksisterer nogen egenkapital; ja men det er jo ikke boligselskabernes henholdsvis boligforeningernes skyld, det er hr. Guldbergs og andre politikeres skyld, at det er sådan, al den stund man jo ikke tillader dem at tjene penge, at opsamle kapital i den forstand.

Men der er én ting, hr. Guldberg og andre glemmer i denne forbindelse, og det er, at i løbet af relativt få år er lånene i de ældste boligforeninger og selskaber amortiseret, og hvad sker der så? Ja, ud over de udgifter, som medgår til den regulære drift af ejendommen, kan man altså ikke tillade sig at nedsætte huslejen, og så sker der det, at enten kan boligministeriet pålægge den pågældende afdeling at optage nye lån, altså genbelåne ejendommen, eller man kan forlange, at det overskud, der herved fremkommer, skal indgå i selskabets dispositionsfond. Ja, men så må hr. Guldberg og andre være klar over, at så begynder man jo netop i realiteten at tale om en form for selvfinansiering, som hen ad vejen vil få en ganske stærkt accelererende virkning, idet man herved vil få opsamlet ganske betydelige midler, som jeg ikke synes skulle gå i det enkelte selskab, men som jeg synes burde overføres til Boligselskabernes Landsbyggefond, idet jeg tror, man derved ville opnå den optimale virkning.

Endelig må jeg spørge hr. Dahlgaard, som talte om den ukontrollerede udvikling i boligbyggeriet, der er sket i de senere år — ja, nu skal jeg ikke bede om, at hr. Dahlgaard kommer på talerstolen igen — hvorfor i alverden kontrollerede man det så ikke, dengang man havde det største flertal i dette århundrede, hvorfor i alverden tog man sig så ikke på at kontrollere det i de 3 $\frac{1}{2}$ år, hvor man havde dette flertal? Jeg synes, det, man gør, er at skyde spurve med kanoner.

Hr. Dahlgaards sidste tale understreger bare den opfattelse, jeg har haft længe: at